

JOSEP HUGUET*

El model català

El Principat de Catalunya fa una aportació fiscal neta a l'estat espanyol que va d'1 bilió a 1,2 bilions anuals. Això és més del 10% del PIB. Les Balears, el País Valencià i l'Aragó també són deficiataris fiscalment amb l'estat. Els ciutadans de Catalunya reben habitualment el 60% del que rep un ciutadà espanyol; això significa un finançament autonòmic i una inversió pública per habitant menors que no pas la que els correspondria. El cas és similar en els altres territoris de l'antiga Corona d'Aragó, amb un impacte fort a les Balears. Això fa que es pugui dir que els Països Catalans més l'Aragó han finançat l'expansió de l'estat i de l'estat del benestar ja en època franquista i molt més en l'etapa de l'estat de les autonomies, alhora que eren sotmesos a una creixent privatització dels serveis públics per dèficit d'infraestructures.

La balança fiscal negativa es repeteix respecte a Europa, en el cas del Principat. Tot i tenir només el 94% de la renda per càpita a paritat de poder adquisitiu, Catalunya aporta prop del 0,5% del seu PIB als pressupostos europeus, més que no alguns estats rics que són receptors nets, com Dinamarca o Bèlgica, i igual que les grans potències alemanya o neerlandesa. Ara, Alemanya es nega a garantir el simple 0,4% del PIB europeu destinat a solidaritat regional. Catalunya hi destina el 10%+0,5% del seu PIB. El model català, com és conegut per l'estudi de la Universitat de París, consisteix a ser ric entre pobres, de manera que els pobres entre rics reben d'Europa o de l'estat central fins a un 6% del seu PIB, mentre que els rics entre pobres, hipotequen les seves potencialitats de creixement per tal de mantenir la cohesió nacional-estatal.

Perquè d'això es tracta: el sobreesforç fiscal dels Països Catalans ha servit per acostar les rendes familiars disponibles, però no per afavorir una convergència real entre regions retardades i avançades; tampoc no ha servit per canviar l'estructura social i injusta dels territoris subsidiats, ben al contrari; el flux per-

manent de cabals públics catalans i europeus ha servit per consolidar un gran centre polític i econòmic a Madrid i per alimentar el clientelisme i el neocaciquisme en mans de l'oligarquia agrària de sempre i de la nova burgesia funcional engreixada amb la generalització de l'estat autonòmic. Això no té res de solidaritat, sinó de domini.

L'excusa d'alguns economistes de la mateixa escola que el jacobí Borrell, que la balança comercial compensava la fiscal, no serveixen, i és que parlem d'un flux privat, no públic; el superàvit comercial –cas del Principat, no pas de València i les Balears– és a canvi de béns i serveis; el mercat espanyol ja no és captiu –si continuen comprant és perquè som competitiu–; el 60% del comerç amb Espanya del Principat es fa amb les comunitats autònomes de l'eix mediterrani-Ebre, és a dir amb les que al seu torn són deficitàries fiscalment amb l'estat. Si, a això, hi afegim el dèficit en la balança de capitals amb què l'estalvi popular dels ciutadans catalans s'escapa per finançar el deute de l'estat, completem la magnitud de la nostra tragèdia.

Aquesta situació en el marc de l'euro pot arribar a ser explosiva. L'única forma de competitivitat del futur serà a través de l'eficiència dels serveis públics. Espanya condemna els Països Catalans a tenir autèntics problemes en l'Europa unida pel que fa a la seva cohesió social. Alguns sectors socials catalans, els de la dreta catalanista que viuen dels peatges (autopistes, escoles i hospitals privats) i de l'esquerra sucursalista que aspiren a manar a Madrid, són els principals agents d'aquest model de domini i explotació. Del model català.

“El sobreesforç fiscal dels Països Catalans ha servit per acostar les rendes familiars disponibles, però no per afavorir una convergència real entre regions retardades i avançades.”

*Diputat i vice-secretari general d'ERC